

ДАРА КОРНІЙ

Місяцівна

ДАРА КОРНІЙ

Місяцівна

Харків

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2019

❖ ЧАСТИНА
ПЕРША ❖

Немає ніякої заслуги в тому, щоб жити довго, ні навіть у тому, щоб жити вічно, але велика заслуга того, хто живе добродісно.

Святий Августин

Жив на світі білому чоловік. Звичайний, яких багато. Жив, як умів. Здебільшого старався бути хорошим, та не завжди йому це вдавалося. Прийшла старість — час помирати. І він помер. Тіло зосталося на землі, а душа... Душа повернулася туди, де їй і місце. До Бога. Глянув чоловік на свої діяння збоку й перелякався. Стільки там намішано: і радість поряд із болем, і вірність поряд зі зрадами, і любов, і ненависть, і підступність, і лиходійство... Наляканий побаченням, чоловік виклав на вершечок душі всі свої хороші вчинки, під спід захвав погані та й почимчикував до Бога.

Бог уважно та довго досліджував душу чоловіка, усміхаючись у довгі вуса. А коли закінчив, мовчки прочинив йому двері до раю, запрошуючи увійти.

Чоловік зрадив такому подарунку. Подякував і увійшов. Йому добре та щасливо жилося в раю. Спокійно, умиростворено... Минув час, і стали чоловіка мучити докори сумління. Адже він обдурив самого Бога, замаскувавши добрими вчинками всі свої гріхи. І одного дня чоловік повернувся до воріт раю. Там його вже чекав Господь. Бог мав добрі очі й трішки сумний усміх:

— Ти повернувся, чоловіче добрий, скажи чому?

— Дякую, мій Боже, за рай. Та я цього дива недостойний. Я обдурив Тебе, приховавши від Твого ока всі свої гріхи та недобрі вчинки. Тепер мене це мучить. Я боюся ступити й крок, щоб про це не думати.

— Чого ж ти хочеш? — сумно вів Бог.

— Прошу Тебе, Всемогутній, милості. Прошу, забери з моєї душі все погане, бо терпіти несила.

Бог був не тільки всемогутній, а й усепощальний, і він не вагаючись забрав з душі чоловіка всі недостойні вчинки. Вийняв з душі віроломство, боягузтво, підлість, брехню, оману й ненависть, захланність, лінь. І тепер у Бога посумнішали й очі.

Чоловік повернувся до раю. Та раптом із ним стали відбуватися дивні речі. Позбувшись ненависті, він ураз забув, що таке любов, згубивши боягузтво, уже не знав, що таке самопожертва й сміливість, втративши віроломство, втратив і вміння бути вірним, чесним і відданим... Душа стала порожньою та безликою, як пустий сірий дзбан.

Зажурився чоловік, пошкандибав знову до Бога. Той мовчки вернув чоловікові все, що недавно на його прохання забрав. Бог умів чути без слів.

— *Що мені тепер робити, Господи?! — заголосив чоловік. — Якщо добро і зло в мені так тісно сплетені, що одне не може бути без іншого, то де ж моє справжнє місце, скажи? Може, у пеклі?*

— *Насправді пекла не існує, — відповів Бог, — існує тільки рай. І ти вже в ньому.*

— *Господи, — заволав чоловік. — Тоді прости мені, благаю. Усі мої гріхи, вільні та невільні. Я щиро каюся у всіх своїх гріхах, бо, не визнавши їх і не діставши Твого прощення, я не можу повернутися до раю.*

Бог, добрий і всепрощальний, відпустив чоловіку всі його гріхи, і той щасливий повернувся до свого раю. А Бог стояв велично, однак нікуди не подівся смуток з його очей.

Чоловік щасливий і окрилений повернувся до раю, тож на якийсь час забув і про всі свої гріхи, і про те, як потрапив сюди. Аж якось згадав, що, коли був живий, відмовився позичити гроші своїй сестрі на лікування сина, бо саме збирався їхати на відпочинок, і кошти йому самому були дуже потрібні. Племінник помер... Згадав, як зраджував заради великих грошей, обдурював, брехав. Як ненавидів лишень за те, що хтось уміє жити чесніше й правильніше. Спогади накочувалися на нього дев'ятим валом, бо довкола були чисті та чесні душі. Врешті він не витримав і знову звернувся до Бога:

— *Сину мій, — здивовано промовив Бог, щойно його побачив. — Ти дістав від мене прощення і мав би бути умиротвореним, але з вигляду твого про це не скажеш. Ти переляканий і спантеличений.*

— *Так, Господи. Я зізнався Тобі у всіх своїх гріхах, покаюся в них, і Ти мені їх відпустив. Та чомусь*

мені дуже погано у Твоєму раю, бо я сам себе не можу пробачити. Допоможи!

Сумний погляд Бога потеплішав, усміх сповнився щирої радості. Тихо відповів Бог своєму чадові:

— *Я від початку чекав від тебе цього прохання, сину мій! Це той камінь, якого навіть Творець не здатен підійняти.*

· 1 · ДОНЬКА МІСЯЦЯ

Мобільний укотре наполегливо завібрував. Можна, звісно, його вимкнути чи «кинути» номер набридливого залицяльника в чорний список — і тоді дзуськи він додзвониться. Але... Тереза цього ніколи не зробить. Бо, як прибрати звук, можна пропустити й справді значущий дзвінок. На мобільний можуть телефонувати мама, дідусь, Теодор з Англії чи ще хтось дуже-дуже важливий, а чорний список не рятує від осялячої впертості наполегливих вар'ятів. Адже легко той чорний список обійти. Наприклад, подзвонивши з номера друга. Зрештою, Терезі подобається цей впертюх. І коли він удесьяте телефонує, вона відповідає.

— Бог слухає, — чітко карбує білявка кожне слово.

Цікаво, що на тому боці про її зухвальство подумають?

Та додзвонювачу думати не було коли. Він не дуже вслухається в її слова, бо має свій сценарій розмови. І відразу ж тарабанить монолог-заготовку, трохи шпортаючись на словах і затинаючись:

*— Прийшла в кузню Місяцівна
в серпанковім покривалі,
хлопчик дивиться на неї —
краса очі пориває.
Має білими руками,
аж малому серце в'яне,
вислоняє, грішна й чиста,
тугі перса олив'яні.*

*«Тікай, тікай, Місяцівно,
бо як вернуться цигани,
накують із твого серця
намиста й пернів багато».
«Дай я, хлоню, потанцюю,
бо як вернуться чхавале,
ти з закритими очима
лежатимеш на ковадлі».
«Тікай, тікай, Місяцівно!
Чуєш, тупотять бахмати?»
«Ну-бо, хлоню, не топчися
по білі моїй крохмальній».*

*Битим шляхом скаче вершник,
мов у бубон, в шлях бабаха,
а вже в кузні малий хлопчик
склепив віченьки, бідаха.*